

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXXI. De ejusdem erga Scythas providentia, & de zelo adversus
Marcionistas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

divisa est: & Asiam totam, quæ ab undecim Præsidibus regitur; Ponticam præterea iisdem exornavit legibus. Quæ totidem Rectores habet quot Asia.

ἢ καὶ αὐτὴ ἀρχόντων ἰσθύνεται καὶ μέγιστο καὶ τὴν ποικίλην τέτοις καλεῖσθαι τοῖς νόμοις ἰσαριθμοῦμεν ἢ καὶ αὐτὴ ἔχει τῆς ἀσίας τὴν ἡγεμονίαν.

CAP. XXIX.

De templis idolorum à Joanne subversis in Phœnicæ.

Porro cum didicisset, incolas Phœnices circa cultum simulachrorum adhuc insanire, monachos quosdam zelo Dei ferventes collegit; eosque Imperialibus edictis munitos, adversus idolorum templa direxit. Pecunias verò, quæ artificibus templa diruentibus, eorumque ministris præbebantur, non ex Regiis thesauris depromebat; sed opulentis & fide ac religione insignibus matronis persuadebat, ut hos sumptus liberaliter suppetantarent, benedictionem, quæ ex hujusmodi largitione proveniret, iis ostendens. Hac ratione, dæmonum templa, quæ adhuc supererant, solo æquavit.

Κεφ. κθ'.

Περὶ τῶν ἐν Φοινίκῃ δι' αὐτοῦ καταλοβήτων ἰδωλικῶν ναῶν.

Μαθὼν ἢ τὴν Φοινικὴν ἐπιθεὶ τὰς τῶν δαιμόνων τελευτὰς μεμνημένος, ἀρχαίως μὲν ζήλω θείῳ πυρπολαμένους συνέλεξε νόμους ἢ αὐτὰς ὀπίσθας βασιλικούς, καὶ τῶν ἐιδωλικῶν ὄξετε μὲν τε μεμνῶν, τὰ ἢ τοῖς καλαῖς τεχνίταις καὶ τοῖς τέτων ὑποεργοῖς χορηγημένα χρήματα, οὐκ ἐν ταμείων βασιλικῶν λαμβάνων ἀνήλιζεν. ἀλλὰ τὰς πλείους κομώσας καὶ πρὸς λαμπρυνόμενας γυναῖκας φιλολίμως τὰ τα παρῆχεν ἀνέπειθε, τὴν οὐκ τῆς χρηστίας φουομένην διλογίαν ὑποδεικνύς. τὰς μὲν ἐν ὑπολειφθέντας τῶν δαιμόνων σηκὰς τέτον τὸν τρόπον ἐν βάρθρων ἀίσασαζεν.

CAP. XXX.

De Ecclesia Gothornm.

Præterea cum Scytharum Gentem Arianæ perfidiæ laqueis irretitam teneri cerneret, ipse quoque machinas omnes adhibuit, & ut prædam caperet, hac arte usus est. Ejusdem enim cum ipsis lingua Presbyteros & Diaconos ac Lectores cum ordinasset, unam illis Ecclesiam assignavit: eorumque operâ multos à pristino errore revocavit. Nam & ipse eò sæpius veniens concionem habebat, utrens interprete quopiam qui utramque linguam calleret: & eos, qui dicendi facultate præditi essent, ut idem facerent hortabatur. Et hæc quidem intus in ipsa urbe agere non desinebat; multosque qui decepti fuerant venabatur, Apostolicæ prædicationis veritatem ei ostendens.

Κεφ. λ.

Περὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν γόθων.

Ὅρων ἢ καὶ τὸν σκυθικὸν ὄμιλον ὑποπτῆς ἀρειανικῆς θρησκευτικῆς σαγήνης, ἀντιμηχανήσασθαι καὶ αὐτὸς, καὶ πόρρον ἀγέρας ἐξοδρεῖν. ὁμογλώττης γὰρ ἐκείνων πρὸς ἐπιβίβους καὶ διακόνους καὶ τὰς τὰ θεῖα ὑποαναγνωσκονίας λόγια παρῆχοντο, μίαν τῶν ἀπένειμτο ἐκκλησίαν, καὶ διὰ τέτων πολλὰς τῶν πλανωμένων ἐθήρυσεν. αὐτὸς τε γὰρ τὰ πλείστα ἐπέειπε φοιτῶν διελέγετο, ἐρμηνεύοντα καὶ ἐκάλειραν γλῶσσαν ἑπταμένω τινὶ καὶ τὰς λέγειν ἐπταμῆρες τέτο παρεχόμενος δρᾶν. ταῦτα μὲν ἐν ἑνδοῖν οὐ τῆ πόλεως διελέγει ποιῶν, καὶ πολλὰς τῶν ὄξοπαθῆμένων ἐξώγει, τῶν ἁποστολικῶν κηρυγμάτων ἐπιδεικνύς τὴν ἀλήθειαν.

CAP. XXXI.

De ejusdem erga Scythas providentia & de zelo adversus Marcionistas.

Am vero cum accepisset Scythas quosdam Nomadas, qui ad Istrum tentoria fixerant, salutem quidē sitire; sed qui latitantes ipsis præberet neminem reperit; viros conquirit, qui Apostolicos labores æmularētur, eosque Barbaris

Κεφ. λα'.

Περὶ τῆς εἰς σκύθας ὑπὸ αὐτοῦ γενημένης προνοίας, καὶ τῆς κατὰ τῶν μαρκιονιστῶν ζήλου.

Μαθὼν δὲ πνας τῶν νομάδων σκυθῶν παρὰ τὸν ἰσθρον ἐσκηνομένους, διελθὼν μὲν τῆς σαθηρίας, ἐς ἐρηθὰς ἢ τὸ τὸ νόμα παρῆχοντο, ἐπεζήτησεν ἀνδρας τὴν ἁποστολικὴν φιλοπομίαν ἐζηλωκέτας, καὶ τέτο

ἐκείνοις ἐπέειπεν. ἐγὼ δέ τοι καὶ γράμμασιν ἄλλοις ἐπέειπα παρ' αὐτῶν γραφῆσι παρὰ Λεόντιον τὸν ἀγκύρας ἐπίσκοπον, δι' ὧν καὶ τῶν σκυθῶν ἐδήλωσε τὴν μεταβολὴν, καὶ πεμφθῆναι αὐτοὺς πρὸς τὴν τέτων ποδηγίαν Ἰππικῶν ἐκείνων. ἐν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν μαρτυρίαν τοῦ νόμου κώμῃσιν πᾶν Ἰππικὴν ψαυμάθαν, ἐπέειπε δὲ τῆν καὶ τα ποιομαίνοντι, καὶ παρὰ τῶν ἐξελάσαι τὴν νόμον, καὶ τὴν δὲ τῶν βασιλικῶν νόμων Ἰππικῶν ὀρέγων. ὅπως μὲν ἐν τῷ τῶν ἐκκλησιῶν μέλει μὴ ἐν τῇ ψυχῇ ἀρετέφερῃ τὸν θεῖον λόγον, ἵκανὰ καὶ ταῦτα διδάξαι.

Κεφ. λβ΄.

Πρὸς τῆν γαῖαν ἀλλοτρίαν καὶ τὸν ἰωάννην τὸν χρυσοστόμου ἀντιπρόβουλου.

Ἐσπεῖ δὲ καὶ ἐτέρωθεν αὐτῶν τὴν παρρησίαν μαθεῖν. γαῖαν τις, σκύθης μὲν τὸ γένος, βαρβαρικώτερον δὲ τὴν γνώμην, φρονηματικῶν τυραννικῶν κερημενῶν, ἐσραήλη καὶ ἐκείνων τὸν καιρὸν, πολλὰς μὲν καὶ τῶν ἰσοφύλων ἰσπανικῶν ἔχων, ἄγων δὲ μετὰ τέτων καὶ τῶν Ῥωμαίων τὴν τε ἰππικὴν καὶ περὶ τὴν στρατιάν. ἐπεφείκεσαν δὲ αὐτὸν, ἔμῳνον οἱ ἄλλοι πάντες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, τὴν μελετωμένην ὑποφωμένον τυραννίδα. ἔδει τῆς ἀρετῆς λάβης μετὰ λαχῶν, ἕνα αὐτῶν δὲ τῶν θεῶν σηκῶν ἐπιγυγεῖ τὸν βασιλέα. ὁ δὲ σκοπήσειν ἔφη, καὶ θεραπύσειν ἐπηγεῖλασθε καὶ τὸν θεῖον μετὰ τεμψάμωρον ἰωάννην, καὶ τὴν αἴτησιν εἶπε, ἔτις διωασείας ἀνέμνησε, καὶ τὴν μελετωμένην ἰσπανίζατο τυραννίδα, καὶ παρεκάλεσε τῆν δόξαν χαλινώσαι τὸν τῶν βαρβάρων θυμὸν. ὁ δὲ γρηναῖον ἐκείνον ἀνὴρ, μὴ τοιαῦτα, ἔφη, ὡς βασιλεὺς ὑπάρχον, μηδὲ διδόναι παρακελεύειν τὰ ἅγια τοῖς κυσίν. ἐγὼ δὲ ἀνέξομαι, τὰς μὲν τὸν θεῖον λόγον θεολογῆσθαι τε καὶ ὑπερεῖλας δεξαγαγεῖν. τοῖς δὲ τῶν βλασφημῶν ἐκδόναι τὸν θεῖον νεῶν. καὶ μή τοι δέεισης τὸν βαρβαρὸν ἐκείνον ὡς βασιλεὺς. ἀλλὰ ἀμφοὺς καλέσας, ἐμέ τε καὶ ἐκείνον, σὺ μὲν ἦσυχῇ τῶν λεγομένων ὑπάκουε. ἐγὼ δὲ ἐκείνους χαλινώσω τὴν γλῶσσαν, καὶ πείσω ἡκίστα αἰτήσαι, ὅ μὴ δόναι συμφέρει. τέτων ἀπέσας ὁ βασιλεὺς, ἦδη τε καὶ τῆν ὑπερβαλὴ ἀμφοτέρους ἐκάλεσε. καὶ ὁ μὲν τὴν

illis præfecit. Ego certè litteras ejus perlegi ad Leontium Ancyrae Episcopum scriptas, quibus & Scytharum conversionem ei significat, & viros mitti postulat idoneos, qui salutis viam eis demonstrent. Sed & in regione nostra vicus quosdam Marcionis heresi laborare cum didicisset, Episcopo qui tunc præsidebat litteras scripsit, hortans ut morbum illum repelleret, & Imperialium legum auxilium offerens. Qualiter igitur Ecclesiarum curam ac sollicitudinem, juxta divinum Apostolum, animo suo circumtulit, ex his abunde cognosci potest.

CAP. XXXII.

De petitione Gainæ, & Joannis Chrysostrami responsione.

Sed & aliunde fiduciam ejus licet sperficere. Gaina quidam natione Gothus, sed animo magis Barbarus, & insolentia fastuque tyrannico præditus, eo tempore Magister erat militiæ: ex Gente sua quamplurimos sub se habens, & pedestres atque equestres Romanorum copias duçans. Metuebant autem illum, non alii solum omnes, sed ipse etiam Imperator, quippe qui tyrannidem eum moliri suspicaretur. Hic cum esset Ariana labe inquinatus, unam sibi Ecclesiam ab Imperatore dari postulavit. Imperator vero, deliberaturum se dixit, daturumque operam, ut desiderio ejus satisficeret, promisit. Mox divino Joanni ad se accersito petitionem Gainæ indicat, ejusque potentiam commemorat, & tyrannidem eum meditari non obscure innuit; hortaturque ut hac donatione animum Barbari compefcet. Verum generosus ille vir Imperatori ita respondit: Noli dista promittere, Imperator, nec sancti canibus dari jube. Neque enim unquam adduci possum, ut eos quidem, qui Deum Verbum palam prædicant ac laudant, ejiciam: iis vero, qui illum blasphemant, ecclesiam Dei tradam. Nec vero Barbarus ille metum tibi injiciat, Imperator. Sed ubi ambos nos accersiveris, me atque illum, tu quidem tacitus auscultata iis, quæ dicentur. Ego vero linguam ejus comprimam, faciamque ne deinceps ea postulet, quæ non expedit dari. His auditis, Imperator magnopere gavisus est, & postridie utrumque acciri jussit. Et Gaina quidem,

Gg 3